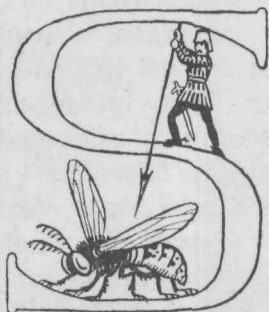

SORIN:

Moji prijatelji.

tanoval sem v nizki podstrešni sobi kraj mesta. Kaj prijazna je bila tista sobica. Videl sem iz nje daleč po polju, kjer so bile raztresene bele hišice. V daljavi so se belile prijazne vasice in še dalje so kipele v zrak veličastne gore, pokrite z belim snegom skoro vse leto.

Prekrasen je bil zjutraj pogled na to pokrajino! V poletnih večerih sem cele ure slonel na oknu in zrl to krasno našo zemljo, oblito s srebrno mesečino.

Bilo je lansko leto, pozno jeseni. Vedno bolj je pojemala solnčna gorkota, in časih je priplavala izpod neba lahna snežinka.

Ptičke so že večinoma ostavile naše kraje, vendar ne še vse.

Nekega jutra sem opazil na strehi pod svojim oknom družbo ščinkovcev. Pobirali so drobtinice, ki so gotovo padle od mojega popoldanskega poobedka. Videti so bili jako lačni. Tako so pripogabali glavice in kljuvali s kljunčkipo opeki, da jih je bilo res veselje gledati! Samo prekmalu so pobrali drobtinice, in zdelo se mi je, da bi jih še radi pobirali. Pogledovali so vedno proti oknu, kjer sem stal in jih gledal. Žalostno so začivkali, ko ni bilo nobene drobtinice več. Siromaki so se mi zasmilili in pobral sem vse kosčke kruha v predalu, jih razdrobil na drobtinice in vrgel po strehi.

Hipoma so odleteli vsi v zrak, in že sem mislil, da sem jih razpodil. A takoj so bili zopet na strehi. Zdelo se mi je, da so samega veselja poskočili, ko so zagledali toliko koščkov pred seboj.

Kmalu so vse pobrali in bili so veseli. Skakali so po strehi, čivkali, gledal na moje okno in se pripogibali, kakor bi se mi zahvaljevali za neznan dar.

In začelo se je novo življenje okrog moje sobice, ki je bila do takrat tako osamljena. Zgodaj zjutraj so že frfotali ščinkovčki okrog okna. Prihajali so me buditi. Za plačilo so dobili vselej del mojega zajtrka.

Sčasoma so se me jako privadili in prišli so tako blizu k meni, da bi jih bil kmalu lahko prijel z roko. A kaj takega nisem poizkušal, ker bi jih bil gotovo preplašil.

Spoznal sem tudi, da moji prijateljski niso slabih glav. Kadar so opoldne zazvonili zvonovi, so prišli ščinkovčki pod moje okno, ker so opazili, da pridem vsak dan ob tem času domov.

Okrog četrte ure so prišli zopet, ko sem dobil kruha. Ostali so sicer časih še dolgo časa na strehi. Čivkali so in peli. Pogovarjali so se o svojem življenju.

Privadil sem se tako teh tovarišev, da mi je bilo težko, če jih ni bilo dlje časa na streho.

Začel je vedno bolj pritiskati mraz. Sneg je pobelil že nižje gore, in pričakovali smo, da pade kmalu tudi po dolinah.

Opazil sem, da je družba mojih prijateljev vedno manjša. Nekega jutra jih je priletelo samo še pet. Bili so videti vsi potrti. Žalostno so čivkali, kakor bi mi peli v slovo in tresli so se, ker jih je zeblo.

Drugi dan ni bilo nobenega več. Stal sem pri oknu in gledal, če se prikaže še kateri, a čakal sem zaman. Odleteli so na jug, v gorkejša kraja.

Okrog moje sobice pa je postalo hipoma vse tako otožno in pusto. Večrat sem mislil na drobne ptičice in jih želel skoro zopet videti.

* * *

In prišla je zopet blažena pomlad ter nam prinesla novega veselja. Vrnili so se lepši dnevi in vrnili so se tudi moji znanci — ščinkovčki. Kako sem bil vesel, ko je zašumelo nekega jutra pod mojim oknom in sem zaslišal prijetno žvrgolenje dragih mi ptičkov. Zazdelo se mi je, da poznam še vse iz prejšnjega leta. Nemara so tudi oni spoznali mene, ker so tako obletavali moje okno.

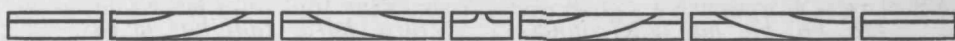
Pogostil sem jih zopet z drobtinicami in jih opazoval, kako so pridno pobirali božji dar.

Preštel sem jih, a bilo jih je samo sedem. Prejšnje leto jih je bilo gotovo še enkrat toliko. In premišljeval sem, kje so ostali drugi. Čakal sem več dni, a bilo jih je vedno samo sedem.

Sedaj jih prihaja zopet več, a ti so gotovo drugi kot lansko leto. Pogosto mislim na one, ki so odleteli jeseni na jug, a jih ni več nazaj. Kaj se jim je pripetilo na poti? Ali so onemogli in poginili v tujini? Morda so jih ljudje polovili in jih zaprli v kletke...

Take misli me obhajajo, in težko mi je pri srcu. Da bi ostali sami na jugu, ne morem verjeti. Še jeseni, ko zavlada mraz, se tako težko ločijo od nas, a da bi nas pozabili na tujem — to je nemogoče.

Morda so pa zaostali na poti in pridejo pozneje. To bi čivkali, se priklanjali in mi pripovedovali, kaj vse so doživeli na dolgem potovanju.

IVO TROŠT:

Tečni ogel kruha.

va delavca Pavle in Jure, prideta ob veliki draginji vsak po svojem opraviilu s kmetov zjutraj v mesto. Oba sta že mislila, kje bi si kupila kruha, da si utešita glad, toda nujno opravilo ju je glasneje zvalo drugam. Kruh pride na vrsto šele opoldne. Boljšega kosila si itak nista mogla privoščiti.

Domenita se torej, da se opoldne snideta na velikem trgu, kjer je gotovo tudi največji kruh. Od tam pojdetata za kosilo preganjat glad k peku. Ali glad je bil hujši kot njih trdni sklep. Nobeden še ni bil dodobra izvršil naro-